

sta križ in slovanska hrabrost slavno zmagala nad polumesecem in Turško divjostjo; Turek je dobil dva huda, če ne smrtna udarca, po katerih ne bo lahko okreval v kljub Angleškim zdravilom in zdravnikom.

Za letos je tedaj končano najtežje delo, a vse delo še ne, kajti Turek, čeravno hudo pobit, se vendar še giblje. Še bo treba dela, al dosedanji sijajni vspehi so nam porok, da leto 1878. ne bo nič manj slavno od leta 1877. za Ruse in slovansko reč.

Vštric Rusom so tudi Crnogorci vencu svoje slave pridjali mnogo novih lavorik. Junaški sokoli so se spustili s svojih gorá v nižavo, ob Skadarskem jezeru si jemali mesto za mestom, tako, da so že vzeli luko ob Baru. Zánje je bilo leto 1877. sijajno leto slave, zaradi katere jih sme zavidati vsak narod. Pač jim mora ves pravični svet privoščiti rodovitnejšo deželo, kakor so njihove strme in skalnate gore. Tak narod je vreden boljše bodočnosti!

Od dogodeb na jugu vrnimo se v Avstrijo. Hvala Bogu, da se je letos ohranil mir s pripomočjo zveze Avstrijskega cesarja z Ruskim in Nemškim. S to zvezo so imeli diplomati načrtano že pot, po kateri jim je bilo hoditi, in Avstrija v kljub očitnih simpatij unkráj Litave za Turčijo ni prišla do nobene zapietke; le zadnje dni leta se je pokazalo nekaj, kar je vredno vse pazljivosti. Magjari, sorodniki Turkov, jeli so rogoviliti zoper Ruse na prid pobratimu in da bilo bi šlo po volji Peštanskih soft, bila bi Avstrija že davno zapletena v boj z Rusijo morebiti še s kako drugo državo, česar pa nas Bog obvaruj in previdnost našega presvitlega cesarja — prijatelja cara Ruskega!

Kar se tiče notranje politike, žalibog! ni nič veselega povedati. Tù Avstrija ni prišla do mirú, ker narodi niso zadovoljeni. Vse gre še po stari sistemi, a dokler ta ne pade, ne more bolje biti. Tudi pogodba z Ogersko še ni dognana, in če bo, zopet ne bo boljša od one pred 10 leti, ker Ogri bi povsod radi posneli smetano, nam pa prepustili vodeni sok.

Kako pa v naši ožji domovini, na Slovenskem? Žalibog, da tudi po tej je ozir bolj žalosten kakor vesel. Kranjski deželni zbor je bil razpuščen nenedoma in nagloma so se vršile nove volitve. Te pa nam niso bile srečne. Narod naš v obče je sicer trdno stal in se značajno obnašal, mnogo meščanov in drugih pa je rajše poslušalo zapeljive besede, kakor lastno vest; izneverili so se domovini in sèm ter tje res po turški sili smo izgubili večino v deželnem zboru, kar je tem britkejši vdarec, ker je bil deželni zbor Kranjski edini, v katerem je Slovenec imel, kar mu naravno gre — večino. Ostaja nam tedaj edina tolažba ta, da sisteme ginejo, narodi pa ne.

Za slovenske časnike bilo je leto 1877. jako hudo, zlasti za politične. Po večkrat so bili zasegani, tudi naš list je večkrat skušil težko roko državnega pravdnika. Stanje slovenskih časnikarjev je res sila težavno, zato zaslužijo najkrepkejše duševne in tudi materijalne podpore.

Naše brate na Štajarskem, Koroškem in Primorskem čakajo volitve kmalu v prihodnjem letu; zato že povsod delajo priprave. Naj bi bile srečnejše od naših! Al težavno jih čaka delo, ker minister Lasser je v zbornici poslancev 17. dne t. m. že napovedoval, da vlada ne odjenja od svojih načel.

Najbližnji sosedje naši, Hrvati so — slava jim! — dejansko kazali velike simpatije trpinom v Bosni in Hercegovini in neumorno nabirali doneskov v podporo ranjenim pribeglim. Slovenci zdaj, ko ima biti deželni zbor v Zagrebu, nánje gledamo željno: ali se bodo oglašili za zedinjenje Granice in Dalmacije. —

Kaj vse nam bo prineslo novo leto, to sam Oni vé, ki národom „veliko pratiko“ piše. Ves politični položaj Evrope je dandanes tak, kakor menda še nikdar ni bil.

Nova jako interesantna pesmarica.

* „Južno-slovjenske narodne popievke“ se zove zbirka národnih napevov, ki jih je gosp. Franjo Š. Kuhač nabral po Hrvaškem, Slavoniji, vojaški Krajini, Bački, Banatu, Srbiji, Bolgariji, Bosni, Hercegovini, Crnogori, Dalmaciji, Dalmatinskih otokih, Hrv. Primorji, Istri, Medjumurji, Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in zapadnem Ogerskem in jih bode v lični obleki izdal z izvirnim tekstom za glasovir zložene. Čla zbirka bode obsegala okoli 1700 národnih pesem vsake vrste, od katerih vsake 3 mesece pride en snopič na svitlo s 100 napevi, katerim bodo besede deloma z latinico deloma s cirilico tiskane. Spremljevanje glasovirja je tako vredjeno, da melodijo vodi desna roka, ni tedaj potreba, da se pesem poje. Da more biti Kuhačeva zbirka velike vrednosti, priča nam to, da je bila v izložbi Hrvaški leta 1864. poslavljená s sreberno svetinjo, v Dunajski leta 1873 pa s svetinjo za zasluge. — Naročnina na 4 snopiče enega leta znaša 5 gold., kar je gotovo malo, ker po takem ena pesem z napevom vred stane le 1½ krajc. Prvi snopič pride na svitlo marcija meseca, drugi junija, tretji septembra, četrty decembra meseca 1878. Gosp. izdajatelj navedenih popevk, ki je imel si a veliko stroškov z nabiranjem in veliko tula z vredbo izdanja, apelira na prijaznost rodoljubov, da nabirajo mu naročnikov in jim obeta za njihov trud en ličen eksemplar ove zbirke. Mi podpiramo ta apé na naše rodoljube slovenske, ker po tej interesantni zbirki dobimo nekaj, kar dosihmal nismo še imeli, in mislimo, osobito vsaki čitalnici slovenski bode dobro d šla ta zbirka národnih jugoslovenskih popevk za „besede“ njene.

Naročnine naj se pošiljajo gosp. Fr. S. Kuhaču v Zagreb.

Mnogovrstne novice.

* Kako je cesar Jožef II. Turke sodil. — To, kar bomo zdaj tukaj povedali, je sicer starica, vendar utegne mnogim novica biti. Nedavno je namreč Ernst Leistner na svitlo dal knjigo pod naslovom: „Kaiser Josefs II. unvergessliche Gedanken, Aussprüche“ itd., v kateri se pod napisom „Politik“ nahajajo nekatere zanimive opazke. Tako je ranjki cesar Jožef II. leta 1788. Turke tako-e sodil: „Ti barbari (divjaki) jutrovih dežel so več ko 200 let vse mogoče nezvestosti uganjali proti mojim prednikom, pogodbe rušili na prid svoji roparski želji, pokončavali mesta in vasi in podpirali vse puntarje, ki so se zoperstavili svojemu pravemu kralju. Prišel je čas, da stopim na noge kot maščevalec človeštva, in da na-se vzamem posel, odškodovati Evropo za vse nadloge, ki jih je morala nekđaj po njih trpeti; zaupanje me navdaja, da očistim svet barbarskega plemena, ki mu je bil tako dolgo šiba Božja; Te pošasti niso vredne, da bivajo v Evropi“. — Kar se tiče tega, kako naj se vede Avstrija o Rusko-turški vojski, je cesar Jožef II. leta 1771. pisal svojemu ministru Kaunitzu to-le: „Namesti poskušnje, ovirati Ruse, bi jaz za ta primerljiej, če bi Rusi v prihodnje srečni bili in čez Donavo šli, svoji materi, cesarici-kraljici, svetoval, naj Bosnijo in Srbijo posede in kot zastavo za za tnji konec nemira obdrži, pa se s tem zabrani, da te dežele ne pridejo v druge roke“.